

NICOLA MAY

VÄIKE
KÜLATÜRG

Inglise keelest tõlkinud Marge Paal

PEGASUS

Emmale

„Iga lill on looduses õitsev hing.”

Gérard de Nerval

1. PEATÜKK

„Veian kihla, et isegi päris Sid Vicious* ei sittunud vannivette.”
Kara Moon vahtis vastikuid julkasid kilpkonna akvaariumis.

„Oh, kindlasti sittus,” pomises tema elukaaslane Jago, siludes tumepruune biitlite stiilis soengus juukseid ja kobades järgeomööda oma khakivärvi jaki taskuid. „Sa mu võtmeid oled näinud, Mu-muu?”

Kara krimpsutas kunagi nii armsa hüüdnime peale sisimas nägu. Siis võttis ta kõõgi korrastatud nagist võtmed ja astus avatud võlvkaare alt nende kitsukesse elutuppa.

Üksik kuldne päikesekiir joonistas puitpõrandale väreleva juti, kui paakil rõduukse vahelt sisse imbus. Suudmelahe sadamast kerkis kajakate kiljeid ning jahimastide kriiksumist, helid rahustavad ja tuttavad, ent ei suutnud siiski leevendada ärevalt näri- vat tunnet Kara Mooni kõhus. Lootes teistsugust vastust kui see, mida ta päriselt ootas, küsis ta nagu muuseas: „Kuhu sa üldse nii vara lähed?”

Kui Jago sirutas käe oma kulunud Beatlesi võtmehoidja järele, tundis Kara põgusalt selle Gucci tualettvee lõhna, mille oli talle jõuluks kinkinud. Jago vaatas talle hämmeldunult otsa. „Täna on Tööhõivekeskuse päev. Sa ju tead, et ma käin reedeti alati Crowsbridge’is.”

* Inglise muusik, punkrokubändi Sex Pistols liige.

„Kuidas ma saaksingi unustada?” küsis Kara sarkastiliselt. „Ah jaa, võib-olla sellepärast, et möödunud on poolteist aastat ja sa pole ikka veel töökohta leidnud.”

„Ära hakka pihta.”

„Asi on lihtsalt selles, et James Bondil on vaja kirburohtu ja ma pole kindel, kas sinises lillepotis on piisavalt raha ja ...”

Jago läks tema haletsusväärsest anumisest välja tegemata avatud trepikotta, võttis kaks astet korraga, vaatas siis üle öla tagasi, et üleoleval toonil lausuda: „Mu väike punapäine printsess! Sa näed täitsa kena välja, kui unustad endale selle totaka hobusesaba teha.”

Pisaratega võideldes tõstis Kara käe pikkade sasiste kastanikarva laineliste juuste juurde, sellal kui tema kaheksa aastat kestnud suhte ringituiav teinepool taas seisatas, et vastikult lisada: „Ja miks sina töö ei ole? Või läks sul ka see totalal kombel meelest?”

Kara ohkas sügavalt ja tõstis käe, peopesa mehe poole. „Mine juba, Jago. Sa ei tohi ju hiljaks jääda, eks ole.”

Ta armastab sind, ja-ja-jaa. Kuulsad Lennoni-McCartney laulusõnad, mille Kara oli valinud mehe erilise võtmehoidja jaoks, järgnesid Jagole, kui mees trepist alla tõttas, viimased kolm astet korraga hüppas ja väljus, lüües ukse pauguga kinni.

Püüdes hingerahu pisutki tagasi saada, seisis Kara minutikese liikumatult ning vahtis aknast välja, ilma et oleks õieti midagi vaadanud. Siin ta siis nüüd on, kolmkümmend kolm aastat vana, elab koos töötü ja saamatu kahekümne üheksa aastase noormehega, ilma et tulevikuplaanidest juttugi oleks. Ja hoolimata sellest, et Kara rabas kõigest väest, et neid kaht üleval pidada, paistis ta vaevu ots otsaga kokku tulevat, rääkimata siis veel sellest, et veidigi sääste koguda. Mida rohkem raha ta ettenägematuteks väljaminekuteks ja „toredateks asjadeks”, nagu puhkus või kodust eemal veedetud nädalavahetused, sinisesse keraamilisse

lillepotti pani, seda rohkem leidis Jago Ellis ettekäändeid lillepoti kallal käia. Tõtt-öelda ja traagilisel kombel oli nende ainus ühine puhkus üks pikk nädalavahetus Liverpoolis, kus Jago vedas Karat mööda kõiki tänavaid ja vaatamisväärsusi, rahuldades oma täitmatut nälga kõige selle järel, mis puutus tema kallisse huviobjekti: biitlitesse.

Osavalt Sid Viciousi hammustust vältides vandus Kara valjusti ja tõrjus veel nüüdki pisaraid, mida ennist tagasi hoidis. Seejärel tõmbas ta kõöksudes roosad kummikindad nii kõrgele kätte, kui vähegi sai, ja korjas vastikud haisvad plönnid just selleks otstarbeks soetatud tillukese võrguga välja.

Sellest, kui Jago purjuspäi koju saabus ja tohutu akvaariumi järsust trepist üles tassis, nii et kõikjale loksus vett, oli möödunud viis aastat. Viis aastat sellest, kui vaese väikese roomaja, keda Kara oli esmalt näinud kõigest väest kivi külge klammerdumas, hooldamisest oli saanud tema kohustus. Ta tõstis mõtlikult pea. Kas nad said toona hästi läbi? Ta ei mäletanud.

Nende kauni vaatega elutuba tekitas optilise illusiooni avarusest, ent hoolimata pika istumiseks sobiva aknalauaga eendaknast ja rõdule viivast uksest oli siin vaevu ruumi lauale, paarile toolile ja lohkuvajunud kahekohalisele diivanile. Jago oli oma kobakäpsuses kinnitanud kamina kohale seinale toa kohta liiga suure teleka. Ning klaasriiul, mis akvaariumi jaoks lõpuks üles pandi, seisis sellise nurga all, et kui vaene Sid tahtis veest välja ronida ja soojuslambi all peesitada, kulus tal mitu katset, et mööda oma kivi üles rüsida. Seinal tema kohal rippus The Beatlesi kuulsa „Abbey Roadi” pilt – näis, nagu oleks fantastiline nelik oma võimiga sirgelt kõndida väikest kilpkonna lihtsalt mõnitanud.

Hoolimata kolmetoalise korteri ruumikitsikusest ei olnud Karal ehiskilpkonna nunnut väikest eelajaloolist nägu silmates südant öelda, et loom peab minema tagasi loomapoodi, kust

oli tulnud. Ja selle aja peale, kui ta jõudis guugeldada, kui kaua akvaariumikilpkonnad elavad, ning aduda, et kuni kolmkümmend aastat, oli juba liiga hilja: Sid Vicious, Cornwalli kõige agressiivsem roomaja, koos James Bondi, kõhetu kaheteistaastase musta-valgekirju varjupaigast võetud kõutsiga, kellel oli kohev valge kuub ja agent 007-le omane hooletu olek, kuulusid nüüd vägagi nende väikesesse halvasti toimivasse Ferry Lane'i peresse.

Nägu krimpsutades kallas Kara kilpkonnasõnniku esimese korruse rõdul suurde savist lillepotti. Siis, hinganud sisse värsket mereõhku, vaatas ta alla ja nägi tuttavlikku vaatepilti, kuidas tema isa avas praami metallväravad ning kuidas Jago täiskiirusel mööda tänavat sinnapoole kihutas, et peatselt teele asuvast praamist mitte maha jääda.

Just nagu tütre nukrat pilku tunnetades tõstis Joe Moon pea, naeratas, lehvitas ja keskendus siis järjekorras seisvate autode juhatamisele oma armsale reisipraamile – see õitsev ettevõte oli kuulunud Moonide pere ellu nii kaua, kui Kara mäletas.

2. PEATÜKK

Kara kahmis juuksed harjumuspärasesse lõtva hobusesabasse, õngitses kõõgi aknalaual seisvast sinisest lillepotist välja ainsa allesjäänud kümnenaelase, võttis oma võtmed nagist, kus need ikka rippusid, ja seadis sammud trepist alla välisukse juurde. Kui ta sinna jõudis, puges kassiluugist sisse James Bond, seisatas viivuks, et end hoogsalt kratsida, ning, tunnetades, et ees ootab loomaarsti külastus, sööstis Karast mööda ja trepist üles, ilma et oleks naisest korraiski välja teinud.

„Püsi nüüd toas, kuuled? Muidu tuleb mul paksu pahandust,” hoiatas Kara oma kallist kassi kerge Cornwalli aktsendiga. Ta peatus hetkeks. Siis tegi ta midagi, mida ta harilikult kunagi ei teinud. Ta pani kassiluugi kinni. Süütundesööstu peale jooksis ta ruttu jälle trepist üles, võttis pliidi alt vana küpsetusplaadi ja täitis selle mullaga ühest rõdul seisvast taimeta lillepotist. „Igaks juhuks,” ütles ta valjusti, kui küpsetusplaadi kassiluugi ette aetas ja ukse enda järel sulges. „Mul ei lähe kaua,” sädistas ta kirjalust sisse.

Ferry View' kortermaja korteri number üks uks avanes Ferry Lane'i lõppu. Kara vaatas ebakindlalt vasakule, seejärel paremale ning ruttas siis viktoriaanliku kortermaja ette ja hakkas mööda mosaiiksillutisega teed tööle astuma.

Künka otsas asuv Ferry Lane'i turg ärkas elule. Igal reedel ja laupäeval, nii kaua kui Kara mäletas, seadsid kõik turukaubitsejad oma kraami alaliste poekeste ette ja müüsid kaupa Hartmouthi

elanikele, arvukatele suvilaomanikele ja ka paljudele külastajatele, kes sellesse väikesesse ajaloolisse linna sattusid. Et sinne turg oli väidetavalt ümbruskonna parim, võtsid turistid ette lühikese teekonna Crowsbridge'ist, osa jalgsi, aga enamik autoga Kara isa praamil.

Keegi ei saanud eitada, et avaturupäevade kogukonnatundes oli midagi maagilist. Nii leti taga seisjad kui ka kliendid suhtlesid ja lobisesid ühtmoodi. Värsked kohalikud saadused ning ainulaadsed käsitööesemed ja kingitused olid kaunilt välja pandud ja läksid kaubaks. Ja hoolimata sellest, et Kara oli töötanud oma letis juba viimased viisteist aastat, ei olnud ta kogu vaatamängulisusest sugugi tüdinud.

Tänane hiliskevadine tuulehoog kandis endas tavapärasest müügilõõpi Dillonite puu- ja köögiviljaleti juurest. „Tulge aga ligi, prouad, siin on varajane rabarber, kaks naela kilo. Tehke sellest oma vanatoile mõnusat purukooki, tooge talle naeratus näole. Andke talle väheke – ei, proua, ma ei pea silmas ses mõttes andmist. Näete, katsuge mu spargleid. Kopsakad ja mahlased. Pigistage korraks, kui tahate – ei mina räägi kellelegi. Banaanid, täpselt nii pikad kui vaja, proua.” Ja nii edasi.

Hoolimata nirusti alanud hommikust manas Kara näole naeratus ja pööras siis pilgu Nigeli kalaleti poole, mis oli nii värvi-line, et kohalikud kunstnikud maalisisid sellest sageli pilte, mida turistidele müüa. Kalmaarid, ämblikkrabid, kammkarbid ja rannakarbid olid sätitud sillerdavatesse jäälohkudesse värskema kalasaagi kõrvale, ning kui Kara silmad sulges ja keskendus, tundis ta kalalõhna taustal mäeküljel veidi ülevalpool asuvast kioskist õhkuvat ahvatlevat Cornwalli pirukate hõngu.

Ferry Lane'i turg oli tema elu. Kaheksateistaastasena asus ta tööle Lillekires, lillepoes ja -letis, mida pidas Lydia Twist. Enne seda aga, olles kõigest kaheteistaastane, töötas ta paljudel

avaturupäevadel teistegi lettide taga. Kara isa Joe Moon oli Hartmouthis sündinud ja üles kasvanud, täpselt nagu tema vanemad enne teda, ning et praamiteenus oli kõigi jaoks hädavajalik, tundis teda enamik kohalikke. Nii ta siis andiski teada, et tema noorem tütar tahaks tööd teha ja kui kellelegi kulub ära veel üks kätepaar, siis on Kara Moon just õige tüdruk.

Kara oli toona õnnelik. Õde Jenifer oli juba läinud Leedsi ülikooli ärikorraldust õppima ja mõnda aega oli Karal tunne, nagu oleks ta ainus laps. Ta ei igatsenud lärmakat ja otsekohest Jenifer Mooni karvavõrdki. Seitsmeaastase vanusevahega õed polnud kunagi eriti lähedased olnud. Õde tekitas Karas tunde, nagu oleks ta ebamugavus, lõi oma toa ukse paljudel puhkudel noorema õe nina ees kinni, ning ema ei vaevunud pea kunagi õdede tülidele reageerima. Tõtt-õelda ei reageerinud Doryty Moon õieti millegi peale, kui just asi otseselt teda ennast ei puudutanud.

Et ema läks minema ammu enne seda, kui Kara oma lõpuksamite tulemused teada sai, ei pidanud tüdruk kogema ema huvipuudusest tulenevat pettumust. Ning et ta polnud kuigivõrd õppinud, oli ta kõigi kolme eksami nii headest tulemustest õhinas ning, kasutades raha, mille isa talle tubliduse eest kinkis, oli lõpuks ka nii vapper, et laskis oma hambad korda teha.

Tohutu hambaarstikartuse ja aastatepikkuse jäneseks hüüdmise järel laskis ta viimaks isal end leebelt ortodondi vastuvõtule minema keelitada. Oh jumal, kui vastikud need valusad taastusprotseduurid olid! Ent tulemus oli seda väärt. Juuksevärvi tõttu hüüti teda endiselt aeg-ajalt punapeaks, aga sellega võis ta nüüd, kus ta sai ütlejale hollywoodilike laminaatidega vastu naeratada, ometi leppida. Nii et oma esimesele tööpäevale Lillekires ilmus ta õrnas kaheksateistaastaseas uudse enesekindlusega – kuni nägi erkroosat särki, mida tööl kandma pidi, ja teadis otsekohe, et see on tema naha- ja juuksetooniga karjuvas vastuolus. Samal hetkel

adus ta ka, et on lilleasjanduses sama roheline kui tema säravad smaragdsilmad.

Täna oli jälle omamoodi esimene kord – viieteistkümne aasta jooksul esimene kord, kui Kara end viimasel hetkel töölt vabaks võttis. Kui ta oma ülemuselt Lydialt luba küsis, ühmas jäiga olemisega lillepoodnik: „Ma ei suuda uskuda, et sa küsid seda just päev enne turupäeva. Tõesti, Kara, kas sa ei saa seda loomaarsti-aega ümber vahetada? Ja veel terve päev? Sa saad ju ometi tagasi tulla, kui kass on oma neetud süstid kätte saanud!”

Lydia maruvihane reageering oli läbinisti ettearvatav, sest see tähendas, et naine ise pidi ärkama kell 4.30, et sõita Penrigani lilleturule, kohta, kust nad saavad poodi ja väliletile hankida kõige kenamaid ja värskemaid lilli. Viimased viis aastat oli see iganädalane ülesanne usaldatud Karale, kellele see oli üpris meeltnööda ning kes ei peljanud vastutust – mitte et ta oleks selle eest tänusõnu kuulnud. Sestpeale, kui Lydia andis firma kaubiku võtmed Karale üle loaga sõidukit oma äranägemist mööda kasutada, leidis ta endal olevat õiguse nõuda töötamist ka arulagedatel kellaaegadel. Ja Kara, kes oli harjunud oma kõrgi viiekümneaastase tööandja paljude mõistusevastaste soovidega, oli vaikse elu nimel kõigega leppinud.

Ent täna jäi Kara kordki endale kindlaks. James Bondi viimine loomaarsti juurde polnud just päris vale, sest kass vajas iga-aastasest kassigripisüsti. Tõik, et Kara ütles Lydiale, et loomal tekib alati süstijärgne reaktsioon, oli teisalt jällegi puhas jama. Ent kuna Kara ei teadnud, mismoodi ta end tunneb, kui on teinud seda, mida tal oli vaja teha, siis selle asemel, et töö tujust ära olla, otsustas ta, et parim taktika on üldse mitte tööle minna.

Rahaga oli kitsas ja seetõttu ei saanud ta James Bondi enam loomaarstile viia, välja arvatud hädajuhtudel. Nende pere vana kass Bawcock oli elanud auväärset kakskümmend kaks aastat ega olnud elu sees ühtki süsti saanud. See üks ja ainus kord, kui tal tuli loomaarstile minna, oli siis, kui ta kõrv pärast naabri kassiga kaklemist lõhkisena ripnes. Kara ema oli peale käinud, et looma tuleb otsekohe ravida, aga Kara vanaisa Harry oli parajasti nende pool ning ütles, et see räsitud kõuts on sama vapper kui tema nimekaim, vana Tom Bawcock, ning et loomad oskavad ise päris hästi paraneda. Vanaisa Harry oleks rõõmsasti haavad ära puhastanud ja kinni plaasterdanud, kuid Doryty Moon sai oma tahtmise nagu ikka. Kallis lemmik lapiti kokku ja Kara ei teadnud tänase päevani, kes see vana kõutsi nimekaim oli ning mida suurt ta õigupoolest korda saatis.

3. PEATÜKK

Franki kohvik oli eraldiseisev piklik tellishoone, mis asus otse suudmelahe müüri ääres. Kohvikul oli lõbusalt triibuline vari-katus ja roosa neoonsilt, millel seisis lihtsalt Frank's Café. Hoonest paremal asus köiega piiratud betoonala koos selle külge kinnita-tud puitlaudade ja -pinkide ning puna-valgete päevavarjudega, mis olid kasutusel suvekuudel. Nüüd, kus ilm hakkas soojemaks minema, avatakse peagi ka külgluuk, mille juures järjekorda võtta, kui tahad imemaitavat isetehtud Cornwalli jäätist. Õhtuti, seitse päeva nädalas, lõõgastusid nii turukauplejad kui ka külasta-jad sõbralikult Franki kohvikus ning vaatasid, kuidas päike merre loojub, sellal kui kõikvõimaliku kuju ja suurusega paadid mööda veeteed sõelusid.

Kara armastas vaadata lahele, kus Crowsbridge'i vasak serv, täis valgeid majatäpikesi ja rohetavaid välju, vahtis peaaegu sõja-kalt üle vee sakiliste kaljude ja Hartmouth Headi uhkete majade poole. Franki kohvikust vaadates paistis mereni viiv suue kõigest mõne meetri laiune. Lähemalt aga sai sellest lai aken taamale sirutuva ookeani juurde.

Kohvikul polnud alkoholimüügiluba, aga Suur Frank Brady, lihasedne tätoveeringutega iirlane, kes seda kohta pidas, pruulis ise oivalist tumedat õlut ning serveeris seda jääteepudelitest otse letialusest külmikust. Tema laukaploomidžinn meenutas samuti täiuslikult mustsõstrajooki – koos värskendava toonikuga jää-kuubikutele kallatuna oli see ideaalne ebaseaduslik suvekokteil.

Kohvikus seisis vanaaegne plaadimasin, mis pasundas valjusti ja igasuguse ilmaga peamiselt 1950ndate ja 1960ndate hittlugusid, eesmärgiga innustada kliente sisse astuma. Kuuldavasti oli Suurel Frankil koguni kombeks hääl põhja keerata, kui tekkis kahtlus, et keegi söandab kohvikust mööda ja sammud teisel pool teed tänavanurgal asuva valgeks võõbatud Praamisõidu kõrtsi poole seada.

Franki kohvik oli sisustatud vana kooli Ameerika einelate stiilis, uhkete punaste nahkistmete, valgete plastkatttega laudade ja särtsaka mustriplaadiga. Leti ees seisis kuus kõrget metallpukki, millele võis end istuma upitada, ja need, kes ei tahtnud kahtlast kangemat kraami, võisid valida jäätisekokteilide, kuumade jookide või rohkete pakutavate mahlade vahel. Mis puutus suupistemenüüsse, siis oli kõik värskelt valmistatud ja isuäratav. Seinü kaunistasid kunagiste Hollywoodi tähtede mustvalged fotod. Karale meeldis iseäranis Audrey Hepburni oma filmist „Hommi kuu Tiffany juures” – see kuulus pilt, millel näitleja kannab imekaunist liubuvat musta kleiti ja hoiab võrgutavalt käes sigaretipitsi. Kara tunnistas nukralt, et isegi kui ta palkaks kogu oma ülejäänud eluks äärmiselt võimeka personaaltreeneri, ei näeks ta iialgi selline välja. Tema DD-suurusel rinnad ei passiks sellise tillukese vormi külge, sest Audrey haldjaliku figuuri asemel uhkeldas Kara keha kogukate reitega, mis läksid üle suureks ümaraks tagumikuks. Peene piha tõttu oli ta täpselt liivakella proportsioonidega – ainult et need polnud proportsioonid, mida ta oleks endale soovinud. Vanemad kohalikud Hartmouthi suudme-lahe linnakesest ei armastanud muutusi ning kui Suur Frank Brady koos oma kauaaegse kaaslase Monique’iga siia saabus, kaasas hunnik värvipotte ja ekstravagantseid sisustuselemente, tuli ette üksjagu ärevust. Aga nagu ikka, aeg mitte üksnes ei ravi kõiki haavu, vaid toob ka meelerahu, ning hoolimata mõttest, et

Hollywoodi-teemaline kohvik on ühes Cornwalli linnakeses küll täiesti ootamatu asi, mõjusid Franki kohvik ja selle kuulsad päev otsa kestvad hommikusöögipakkumised ja piimavahuga kohvid sama palju turistimagnetina kui Ferry Lane'i turu letid ja poed.

Franki kohviku omanik oli pikk mees. Tegelikult lausa meeter üheksakümmend kolm. Suure Frank Brady olekus oli mõtlikku mustlast, arvestades tema kraeni ulatuvaid musti juukseid ja pruune silmi, mis olid nii tumedad, et neist oli võimatu midagi välja lugeda. Mehe täidlased huuled tegid kadedaks mõnegi neiu, kes oli valmis täitesüstide eest terve varanduse maksma. Mehe käsivart kattev tätoveering oli kunstiteos – inglid, linnud ning ülaosas noor ja ihualasti Monique, üks käsi üles tõstetud ja punased huuled prunti aetud.

Kara meelest mõjusid hästi tehtud tätoveeringud mehe juures väga seksikalt. Tema kavaler Jago aga vihkas mis tahes keha-kaunistusi. „Litsitemplid”, nagu tal oli kombeks öelda. Kara, kes armastas lilli, oli alati tahtnud tillukest roositätoveeringut mõnda vähem nähtavasse kohta, ent kui ta seda mainima juhtus, oli Jago parajasti purjus ning lajatas käega vastu lauda ja nimetas Karat ainuüksi selle mõtte pärast libuks.

Varahommikune sagin oli vaibunud ja Suur Frank tervitas Karat vildaka muigega. „Kas see pole mitte kaunis Kara Moon? Turupäeval sel kellaajal siin olla pole üldse sinu moodi.” Mees jätkas klaasist leti pühkimist.

„Ma võtsin vaba päeva.”

„Tõsi, jah? Vean kihla, et see ajas Vana Krussnärvi närvid veel rohkem krussi kui tavaliselt.” Ta naeris. „Püüa seda öelda pärast üht või kolme Guinnessi.”

„Jah,” oli kõik, mida Kara suutis üle huulte tuua, ning vajus naeratamise asemel näost ära.

„Kes või mis siis veel su tuju rikkunud on?”

„Ma ei taha sellest rääkida.” Kara ohkas sügavalt ja pööras pea ruttu ära, et pisaraid veeremast takistada.

Seda nähes sirutas Frank oma suure kämbla üle leti ja silitas õrnalt Kara põske.

„Ma olen sulle toeks, Kara Moon, sa ju tead seda, eks ole?”

Kara kurk hakkas kipitama. Ta noogutas. Kui ema oli ühtäkki otsustanud jalga lasta ja pere maha jätta, kui Kara oli kõigest kolmeteistaastane, oli Frank alles äsja Hartmouthi saabunud – ent juhtunust kuulnud, sai temast vaikne abiline. Maailma parim. Suurest hulgilaost kaupa tellides toimetas mees üht-teist otse Kara isale. Samuti ulatas Frank masendunud mehele mõnegi lasanje või kotikese kooke, mida pika tööpäeva järel praamil koju perele viia. Nii Kara isa Joe kui ka tema vanaisa Harry pidasid Suurest Frank Bradyst väga lugu. Austus oli vastastikune.

„Kohvi?”

„Jah, kaasa palun. Üks isale ja ma võtan õige Billyle ka ühe, muidu ei jõua seda kisa ära kuulata. Ah jaa, ja paar pudelit vett ka palun. Ja, ee, kaks kreemisõõrikut.”

„Kohe saab.”

Frank naasis kiiresti kaasavõtmiseks mõeldud topsikutega pappalusel. „Niisiis, üks koorega, ilma suhkruta ja poisile rohke piima ja kolme suhkrutükiga. Kaks külma vett ja koogid on siin sees.” Mees asetas koti topside vahele.

„Sul on ikka mälu nagu elevandil, Frank Brady.”

Seepeale osutas mees oma laiale ninale. „Aga lonti polegi. Liiga palju poksimist.” Ta pilgutas silma.

Kara küünitas rahakoti järele ja maksis. „Nii et Monique’i polegi täna?” küsis ta.

„Ta läks Pariisi õele külla. Pean talle vahel natuke rahu andma.”

Nad mõlemad naersid. Monique, pooleldi prantslane, pooleldi inglane, veetis harva kuigi palju aega kohvikus. Tegelikult veetis ta harva kuigi palju aega Cornwallis. Ringlesid kuulujutud, et Monique töötas Las Vegases, kus kohtus karmi kuti Fran-kiga, kes oli läinud nädalavahetuseks kasiinodesse. Seejärel oli Monique päästnud mehe karmi elustiili küüsisist, viies ta Corn-walli, kus tema korni päritolu vanatädi oli jätnud talle pärandu-seks imelise suure, nelja magamistoaga majalahmaka linnaservas.

Muljet avaldava naisena juhendas Monique siiski aeg-ajalt kõikjal maailmas toimuvaid tantsuetendusi ning kui ta parajasti sellega ei tegelenud, lõõgastus ta nende kaunis kodus või käis sõpru ja sugulasi külastamas. Paar veetis koos vähe aega, ent neil puhkudel võtsid nad ühisest ajast viimast ja neile selline asjakor-raldus kuidagimoodi sobis.

Kara võttis letilt pappaluse. Just siis, kui ta lahkuma hakkas, pööras Frank kliendi juurest, keda parajasti teenindas, uuesti tema poole ja sosistas talle kõrva: „Mul käis enne siin üks noor poiss. Oli täitsa omadega läbi. Tüdruk oli ta maha jätnud.”

Kara polnud päris kindel, kuhu Frank selle jutuga sihhib.

Mees lõpetas järgmiste sõnadega: „Ütlesin talle, et saagu üle. Et osa lahkuminekuid on mõeldud hoopis äratusena.”

Lahja naeratus oli kõik, millega Kara vastata suutis.

4. PEATÜKK

Kara muigas tahes-tahtmata, kui praamikaile saabudes tervitas teda vali heakskiitev vile. Vilistajaks oli Billy Dillon, nägus praamimeheabi. Kui Kara möödus autoderivist, mis ootas järgmist lühikest sõitu Crowsbridge'i, pilgutas mees silma ja lehvitas Karale. Seejärel avas ta nobedalt metallväravad, mispeale rodu automootoreid elule ärkas ning pardal olevad sõidukid veeresid madalalt praamilt maha ning kulgesid edasi kas peateele, mis viis vasakut kätt jäävast linnast välja, või otse järsust Ferry Lane'i nõlvast üles turu poole.

Kara isa manööverdas samal ajal hoolikalt iidvana puksiirpaati, millega praami veeti. Puksiir peatus, põntsatades korraks vastu kriuksuva kaiplatvormi poid. Selle ülesandega lõpule saanud ning tüdart märgates laskis mees paadiroolist lahti ja lehvitas mõlema käega.

Oi, kui väga Joe Moon armastas seda vana punase- ja kollasekirjut puksiiri, mis kandis nime Happy Hart. Seesama paat oli kasutusel sellest ajast saadik, kui Kara vanaisa Harry võttis 1950ndatel praamiäri Trevelyanide perelt üle, ning oli sestpeale Moonide perele kuulunud. Autopraami lisandumisega 1960ndatel tekkiski Harti jõe kuulsa väljanägemisega praam, mille vanamoodne võlu meelitas kohale Hartmouthi ja Crowsbridge'i külastavaid turiste.

Billy tuli Karale appi ja võttis kohvitopsid enda kätte.

„Kulla Kerry,” ütles ta. Ainult kolm väga erilist inimest Kara elus kutsusid teda Kerryks ning Billy oli üks neist. Ema oli tahtnud ristida tütre lihtalt Karaks, mis on lühike vorm Kerensast, Cornwalli nimest, mis tähendab armastust, ent isa jäi endale kindlaks ja ühel tuulisel 13. septembri päeval sündiski Hartmouthi keskhaiglas Kerensa Anne Moon, Joe ja Doryty Mooni teine tütar.

„Vaata, et mulle ka jätkuks, või saad laksu vastu oma imekainist sassat.” Karale tegid nalja nii noormehe viled kui ka komme aeg-ajalt kokni riimslängis rääkida. Sõnal „sassa” oli keerukas saamisluugu: „hops ja pots”, mis pidi riimuma „taguotsaga”, oli kärbitud „hopsassaaks”, mis omakorda lühenes, nii et järele jäi „sassa”.

Üheks õndsaks silmapilguks laskis Billy üleannetu loomus Karal unustada, mispärast ta üldse siin oli. Ent ta ei saanud jätta vastamata. Ta pööras ringi, nägu surmtõsine, kummardus ja nõksutas kiiresti puusi, õõtsutades oma teksastes taguotsa Billy poole.

Billy naksutas keelt. „Igavene õrritaja!”

„Ja sina oled nii lapsik.” Kara muigas. „Ühel päeval, Billy Dillon, annab keegi sulle sellise häbematuse eest veel vastu kõrvu.”

„Ja ühel päeval, Kerry Moon, tuled sa minuga kohtingule.”

See kohtingujutt oli Billy ja Kara kauaaegne lõõpimisteema sellest ajast saadik, kui noormees teismelisena praamil tööle asus. Billyl, kes oli tubli meeter seitsekümmend viis pikk, tumepruunid juuksed lühikeseks lõigatud, ent tukk lehvima jäetud, olid pik-kade ripsmetega mandlikujulised ainulaadset, peaaegu lillakat tooni tumesinised silmad, ning praamimehe mustadest põlvini pükstest, valgest T-särgist ja kapuutsiga dressipluusist koosnev vorm istus tema kõhnal, aga treenitud kehal suurepäraselt. Billy nägu oli viimase aja mõnusast ilmast juba kõvasti päevitunud.

Tal olid põlvist nõrgaks võtvad põselohud, mis lasksid tal paista nooremana kui tema kakskümmend viis eluaastat, aga lisasid talle ka tüdrukute hulgas kõvasti populaarsust.

„Kuule nüüd, poiss,” sõnas Joe Moon, näol naeratus. „Lõpeta see minu tüdrukuga flirtimine ja juhata need autod peale, ole nii hea.” Isa hüppas autopraamile ja andis Karale põsemusi. Ta oli oma kuuekümneme aasta kohta väga heas vormis. Kara oli pärinud pikkuse ja juuksevärvi emalt, sest isa oli keskmist kasvu, veidi alla meeter kaheksakümne, ja tema kunagi heledad juuksed olid üleöö valgeks läinud – selsamal ööl, kui naine ta maha jättis. Kõrgeid põsesarnad punetavas näos ja helesinised kortsudest ääristatud silmad andsid mõista, et noorpõlves oli ta äärmiselt nägus mees. Kõhetu kogu seevastu andis tunnistust, et tema murtud süda polnud kaugelgi paranenud.

„Andsin just Billy kätte teile mõeldud kohvi ja koogid.”

„Aitäh, kullake. Kui palju ma sulle võlgnen?”

„Ära aja rumalat juttu. Kuhu see maailm niimoodi välja jõuab, kui ma ei tohi oma vanale isale vahel kohvigi osta?”

Joe andis Billyle ülestõstetud põialdega märku, et see metallist praamivärvad sulgeks, sest nad olid valmis teele asuma. „Miks sa täna tööl pole? Mis toimub?” küsis mees tütrelt. Aga enne kui too vastata jõudis, kihutas kummivilinal kohale mustvalge Smart, paisates Billy peaaegu pikali, kui kiirustas sisse võtma kaheksandat ja viimast kohta autopraamil. „Nüüd olen ma segaduses,” jätkas Joe. „Täna on ju ometigi turupäev – kuid vaata aga, Star on ka siin. Ja veel päris viimasel minutil.”

Kara ohkas sõbra saabumise peale kergendusest, sest Star kippus alatasa hilinema.

Joe heitis taas pilgu kellale. „Olgu. Peame minema hakkama. Tagasiteel näeme.” Tütre vaikimist austades asetas ta käe Kara käsivarrele. „Sa oled mulle kallis, Kerry Anne.”